

РЕШЕНИЕ

№ 4484

гр. София, 19.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 19.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на
прокурора Димитров, като разгледа дело номер **7976** по описа за **2010**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален
кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място] срещу ревизионен акт № от
02.06.2010 г., издаден от А. Г. Ч. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на
НАП С., потвърден с решение №1183 от 10.08.2010 г. на директора на дирекция
„Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП.

В жалбата се излагат конкретни доводи за незаконосъобразност на ревизионния акт.
Жалбоподателят и процесуалният му представител адв. Д. поддържат, че в рамките на
ревизионното и съдебното производство са представени надлежни доказателства,
установяващи по категоричен начин реалното осъществяване на доставките по
процесните фактури, издадени от доставчиците [фирма], [фирма] и [фирма]. Искане
се отмяната на ревизионния акт и се претендират направените по делото разноски

Ответната страна – директорът на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП,
представявана от юрк. Г. изразява становище за неоснователност на жалбата и за
законосъобразност на обжалвания ревизионен акт. Претендира юрисконсултско
възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е основателна.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като извърши преценка на
доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

На основание заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 907928 от 04.12.2009 г.,
издадена от П. Г. Г. – началник сектор „Ревизии” в дирекция „ДОК” при ТД на НАП С.,

изменена със ЗВР № 1002270 от 15.03.2010 г., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 31.07.2008 г. до 30.11.2009 г.

Резултатите от ревизията са отразени в ревизионен доклад (РД) № 1002270 от 28.04.2010 г. като дружеството е подало възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК с вх. № 1453 -00-6830 от 19.05.2010 г.

Издаден е ревизионен акт (РА) № от 02.06.2010 г. от А. Г. Ч. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., оправомощена със ЗОКО № К 1002270 от 28.04.2010 г., издадена от П. Г. Г.. Ревизионният акт е връчен на ревизираното лице на 23.06.2010 г.

С РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по:

1. фактури № 103 от 27.10.2009 г. с ДО – 27720,20 лева и ДДС – 5544,04 лева с предмет – дамски блузи, дамски боксерки, дамски гащи и дамски жилетки, фактура № 104 от 27.10.2009 г. с ДО – 175030,40 лева и ДДС – 35 006,08 лева с предмет – дамски зимни якета, дамско бельо, детски комплект и детски якета, фактура № 105 от 28.10.2009 г. с ДО - 107 148,00 лева и ДДС – 21 429,60 лева с предмет – детско бельо, дамски якета, мъжки боксерки и мъжки якета и фактура № 106 от 28.10.2009 г. с ДО – 86 411,40 лева и ДДС – 17 282,28 лева, издадени от [фирма], като ревизиращите органи приемат, че поради липсата на осигурен достъп до счетоводството на доставчика и непредставяне на документите, касаещи процесните доставки не се доказва наличието на реално осъществена доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС;

2. фактура № 50 от 30.11.2009 г., издадена от [фирма] с предмет – транспортна услуга – международен превоз С. – Б. (У.) с ДО 1400 лева и ДДС в размер на 280 лева, като в хода на ревизията органите по приходите констатира, че не са ангажирани доказателства за наличие на транспортни средства у доставчика, за да извърши възложената услуга, липса на фактури за закупено гориво, товарителници, пътни листа и др. и достигат до извода, че фактурата е издадена без основание и не е налице осъществяване на възложена услуга по смисъла на чл. 9 от ЗДДС;

3. фактура № 7 от 23.11.2009 г. с ДО – 13770,00 лева и ДДС в размер на 2754,00 лева с предмет – дамски боти за сняг (1020 чифта), фактура № 8 от 24.11.2009 г. с ДО – 78 960,00 лева и ДДС в размер на 15 792,00 лева с предмет – дамски и мъжки боти (7520 чифта), фактура № 9 от 25.11.2009 г. с ДО – 61200 лева и ДДС – 12240,00 лева с предмет – детски обувки (8160 чифта), фактура № 10 от 26.11.2009 г. с ДО – 71400 лева и ДДС – 14280 лева с предмет – детски обувки за сняг (8400 чифта) и фактура № 11 от 27.11.2009 г. с ДО – 181250 лева и ДДС в размер на 36 250,00 лева с предмет – 14500 чифта дамски полуботи, издадени от [фирма], като по отношение на този доставчик органите по приходите приемат, че са налице привидни сделки, насочени към ползването на данъчен кредит и не са налице доказателства за реалното осъществяване на доставките по чл. 6 от ЗДДС.

Срещу ревизионния акт е подадена жалба от [фирма] с вх. № 1453-00-8716 от 05.07.2010 г. по описа на ТД на НАП С. до директора на дирекция „ОУИ” – [населено място].

В срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК решаващият орган се е произнесъл с решение № 1183 от 10.08.2010 г. с което е потвърден ревизионен акт от 02.06.2010 г., издаден от А. Г. Ч. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма].

В хода на съдебното производство е прието заключение по съдебно-счетоводна експертиза, което е отговорило на въпросите: за изготвените доставки на стоки и услуги какви фактури са издадени и дали те отговарят на изискванията на ЗСч; отразено ли е в счетоводните сметки и данъчните регистри на всеки един от доставчиците и при получателя по облагаемите сделки начисляване на ДДС по фактурите; да установи какъв е размерът на ДО и ДДС и дали има значително отклонение в цената по облагаемите пазарни доставки от пазарните; какви документи, досоточеряващи реално изпълнение на процесните сделки са съставени то страните; водено ли е счетоводството и данъчните регистри в частта, където са отразени процесните доставки, в съответствие със закона; дали се установява наличието на кадрова и материална обезпеченост на доставчиците след преглед на търговските и други книги. Заключение на в.л. Д. е прието по делото, като страните не са го оспорили.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото жалбата до Административен съд София град е подадена чрез дирекция „ОУИ” – [населено място] с вх. № 53-00-669 от 28.09.2010 г., а решение № 1183 от 10.08.2010 г. на директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] е връчено на ревизирания субект на 14.09.2010 г., което означава, че жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Ревизионният акт, потвърден с решение № 1183 от 10.08.2010 г. на директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция по приходите. Според този текст - чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган № К 1002270 от 28.04.2010 г. на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е определена А. Г. Ч. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С.. Процесната ЗОКО е издадена от П. Г. Г. – началник на сектор, дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., която е оправомощена да издава заповеди за възлагане на ревизии и заповеди за определяне на компетентен орган. Ревизионният акт, предмет на оспорване в настоящото производство е издаден от А. Г. Ч. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С.. При наличието на така описаните доказателства се обосновава изводът, че ревизионният акт е издаден от орган, разполагащ с материална компетентност.

Съдът намира, че при издаването на оспорения ревизионен акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. В хода на ревизията са извършени насрещни проверки на всеки един от доставчиците на жалбоподателя, като по реда на

ДОПК са изготвени и връчени ИПДПОЗЛ, отнасящи се до процесните доставки, включително са извършвани проверки на трети лица – „С. О.” ЕОД, [фирма], [фирма] и [фирма]. Ревизионният доклад е подробно мотивиран съобразно установените факти и обстоятелства по време на ревизията, като същият е неразделна част от ревизионния акт съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК. На ревизирувания субект е осигурена възможността да подаде възражение по реда и в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК срещу изготвения ревизионен доклад, като възражението и приложенията към него писмени доказателства са обсъдени от органа по приходите, издател на ревизионния акт. В тази връзка не е доказано твърдението на жалбоподателя за тенденциозно и едностранчиво интерпретиране на представените доказателства и за необсъждане на всички доказателства, включително и тези към възражението срещу ревизионния доклад. Следователно, липсват нарушения на процесуалните правила, които да обусловят незаконосъобразност на оспорения ревизионен акт.

Съдът намира, че не е налице твърдяното нарушение на материалния закон.

I. Неоснователно е твърдението на жалбоподателя за незаконосъобразност на ревизионния акт в частта относно доставките, извършени от [фирма]. С ПИНП № К – 2200-2-907928-6 от 15.03.2010 г. на ТД на НАП В. е видно, че е изготвено ИПДПОЗЛ № К -8900 от 17.02.2010 г. , за връчването на което са извършени посещения на декларирания адрес, при което е констатирано, че липсва офис на дружеството, не е открит представляващ или упълномощено лице, като за целта са съставени протоколи № 1001421 ат 17.02.2010 г. и № 1001769 от 25.02.2010 г. Изготвено е съобщение по чл. 32 от ДОПК № К 8900-2 от 26.02.2010 г., публикувано в И., поставено на определеното за целта място в ТД на НАП В. на 26.02.2010 г. и е свалено на 12.03.2010 г. Изпратено е и писмо с обратна разписка на декларирания адрес. До изтичане на законоустановения 7-дневен срок не са представени изискваните документи, отнасящи се до процесните доставки с получател [фирма].

Въз основа на тези факти органите по приходите приемат липсата на реално осъществени доставки по чл. 6 от ЗДДС поради неосигурен достъп до счетоводството на доставчика и непредставяне на доказателства за осъществяването на доставките. Не е признато право на данъчен кредит в размер на 79 262,00 лева за данъчен период м.10.2009 г. на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС.

Представен е договор от 01.10.2009 г., сключен между [фирма] в качеството на доставчик и [фирма] (с изменено наименование [фирма]), съгласно който доставчикът се задължава да достави, а Купувачът да приеме и заплати стоки – дрехи за м.10.2009 г. на стойност 396 310 лева и ДДС на стойност 79 262 лева, като е уговорено количеството и вида на доставяната стока да се определя конкретно за всяка доставка. Към договора липсва приложение относно точното количество и вид на доставяните стоки. В хода на ревизията и в съдебното производство оспорващият представя заверени копия от процесните фактури, приемо-предавателни протоколи, договор за наем на МПС, заверено копие от международна товарителница, заверено копие от СД на доставчика за периода и дневник за продажби на доставчика. Други доказателства не са ангажирани. Видно от съдържанието на процесните 4 бр. фактури, издадени от [фирма] предмет на доставка са дрехи – якета, блузи, жилетки бельо, общо 152 283 броя, като липсват доказателства за техния транспорт и съхраняване. Представената международна товарителница към У. е за 1 243 колета с тегло 5 970 кг, като в нея липсва описание на вида на стоката и не може да се заключи, че процесната ВОП се отнася до същите стоки, предмет на издадените от [фирма] фактури.

Фактурите, издадени от [фирма] са с дати 27.10. и 28.10.2009 г., като приложената фактура № 50 от [фирма] с предмет – транспортна услуга международен превоз С. – Б. е от дата -10.11.2009 г., т.е. значителен период след датата на издаване на процесните фактури. Освен това липсват документи относно наличието на складови помещения, в които се съхраняват стоките, както и документи как е осъществен транспорта на стоките, какви са разходите за гориво и др.

Във връзка с представения договор за наем на складово помещение, находящо се в [населено място], [улица], който е сключен между [фирма] и „Мотор Т. Експорт”, е извършена проверка на адреса, като съгласно доклад при извършена физическа проверка на търговската база е констатирано, че няма такива фирми, наели складово помещение на територията на базата.

От друга страна, следва да се посочи, че ревизирият субект представя фактури № 3, 4 и 5, издадени през м.10.2009 г. от [фирма] с получател [фирма] с предмет – стоки (дамски блузи, дамски гащи, дамски боксерки, дамски жилетки, дамски якета). Не са ангажирани доказателства, че стоките, предмет на фактури № 3 от 22.10.2009 г., № 4 от 23.10.2009 г. и № 5 от 26.10.2009 г., издадени от [фирма] са били предадени на купувача – [фирма] и съответно, да са били транспортирани в склад на [фирма], който от своя страна да ги прехвърли на ревизирия субект. Едновременно с това съдът констатира, че действително описаните във фактури № 3, 4 и 5, издадени от [фирма] стоки съвпадат като количество и вид със стоките по фактури № 103, № 104, № 105 и № 106, издадени от [фирма] с получател [фирма], но се установява значителна разлика в единичните цени на стоките, което е допълнителна индикация за фиктивно осъществени доставки. Единичната цена на всяка отделна стока по фактури № 103, № 104, № 105 и №106, издадена от [фирма] надхвърля двукратно, трикратно, четирикратно и десеткратно (за някои стоки като мъжко бельо, сутиени и др.) единичната цена на отделния вид стока, определена във фактурите, издадени от [фирма] с получател [фирма] и в този смисъл е налице значително завишаване на данъчната основа по процесните доставки и на размера на начисления ДДС.

По делото не са налице и доказателства за заприходяването на стоките от страна на [фирма] след доставката от [фирма] и не е извършено проследяване на стоковите потоци при отделните доставчици по веригата, за да се достигне до заключението, че действително е извършено прехвърляне на собствеността върху процесните стоки от [фирма] на [фирма] и съответно, от [фирма] на [фирма].

Съобразно гореизложеното съдът намира, че ревизионният акт в частта относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактури № 103 от 27.10.2009 г., № 104 от 27.10.2009 г., № 105 от 28.10.2009 г. и № 106 от 28.10.2009 г., издадени от [фирма] се явява издаден при правилно приложение на материалния закон.

II. По отношение на доставките по фактури, издадени от [фирма] правилно е отказано правото на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС вр. чл. 6 от ЗДДС.

От [фирма] са издадени фактури № 7 от 23.11.2009 г., № 8 от 24.11.2009 г., № 9 от 25.11.2009 г., № 10 от 26.11.2009 г. и № 11 от 27.11.2009 г. с получател [фирма] с предмет на доставката – 39 600 чифта дамски, мъжки и детски обувки и боти. Представен е договор за продажба от 19.11.2009 г., сключен между [фирма] и [фирма] – купувач с предмет – продажба на 39 600 чифта мъжки, дамски и детски обувки и е определена цена в размер на 406 580,00 лева без ДДС. Във връзка с разплащането е представен отчет от ЕКАФП от 18.12.2009 г.

за сумата от 487 896 лева. Във връзка с произхода на стоките са представени 8 бр. фактури от предходен доставчик – TELECOSMOS – А., Г. заедно с протоколи за ВОП, товарителници и ЧМР, и фактури от [фирма] и „ [фирма] –превозвачи и аналитични салда на сметка 304 Стоки. Допълнително е представено обяснение от [фирма] на 11.03.2010 г. относно транспорта на стоките, съгласно което транспортът на стоките от склада на [фирма] е извършен от [фирма] с негов транспорт и стоката е съхранявана в склада на дружеството до момента на нейната продажба по цитираните фактури. Приложен е договор за наем на склад от 01.09.2009 г., сключен между [фирма] – наемодател и [фирма] – наемател, за отдаване под наем безвъзмездно на складово помещение с площ 300 кв.м., находящо се в [населено място].Видно от извлечението от сметка 304 стоките, предмет на фактурите са отчетени като налични при доставчика – [фирма].

Във връзка с договора за наем на склад от 01.09.2009 г., до [фирма] е изготвено ИПДПОЗЛ № 1434-00-678 от 24.03.2010 г., което е получено на съпругата на търговеца. С искането е изискана информация относно притежаване на складово помещение, находящо се в [населено място], [улица], има ли сключен договор с [фирма] за ползване на складово помещение, начин на предаване на стоките и всички документи в тази връзка. До изтичане на определения срок не са представени изисканите документи. От справка в иформационния масив на НАП се установява, че от [фирма] са декларирани два обекта – цех за опаковки и склад за хартия, находящи се в [населено място]. Посочените два обекта не се намират на посочения по-горе адрес – [населено място], [улица], какъвто адрес е записан в договора за наем. Едновременно с това в договора е упоменато, че отдаването под наем е безвъзмездно.

По време на ревизията са представени три броя договори за консигнация – от 07.01.2010 г., 08.01.2010 г. и от 11.01.2010 г., сключени от една страна от [фирма] – консигнант и от друга страна, съответно [фирма], [фирма] и [фирма] – консигнатори, с предмет консигнантът възлага на консигнатора да продава от свое име и за сметка на консигнанта съответното количество дамски, мъжки и детски обувки и боти. Съгласно договорите стоките се съхраняват в склад на консигнатора. Представени са три бр. приемо-предавателни протоколи от 14.01.2010 г., подписани от представители на [фирма] и всеки един от консигнаторите, съгласно които консигнантът приема цялата стока обект на договорите и прекратява договорите за консигнация. Видно от протоколите упълномощено лице и на тримата консигнанти е едно и също физическо лице – Б. И. С..

Жалбоподателят твърди, че с фактури № 5 от 18.01.2010 г., № 6 от 19.01.2010 г. и № 7 от 20.01.2010 г. [фирма] е прехвърлило получените през м. 11.2009 г. стоки - 39 600 чифта дамски, мъжки и детски обувки и боти обратно на [фирма]. Следователно, въз основа на съвкупната преценка на всички събрани по делото доказателства се обосновава изводът, че не е доказано реалното осъществяване на процесните доставки по фактурите, издадени от [фирма] по смисъла на чл. 6 от ЗДДС. Липсват доказателства как е осъществен транспорта на стоките и къде са съхранявани същите. От друга страна, представените международни товарителници са с дати м. 09 и м.10.2009 г., а фактурите,

издадени от [фирма] са с дати 23, 24, 25, 26 и 27.11.2009 г. и не може да се установи къде са съхранявани тези големи количества обувки и боти, като не е доказано наличието на складово помещение на [фирма] във В., [улица] съгласно приложения договор за наем с [фирма]. Едновременно с това следва да се посочи, че не е доказано наличието на складово помещение, ползвано от [фирма] (установено с протокол за извършена проверка на адрес – [населено място], [улица] съобразно представения договор за наем със [фирма]).

Като допълнителна индиция, че процесните доставки са фиктивни и не са реално осъществени е и обстоятелството за сключени през м.01.2010 г. договори за консигнация между [фирма] с дружествата [фирма], [фирма] и [фирма], които са прекратени в срок до 7 дни от сключването им, както и фактът, че през м.01.2010 г. стоките са прехвърлени обратно на доставчика [фирма]. В хода на ревизията и съдебното производство не са събрани доказателства за заприходяване на стоките в счетоводството на получателя – [фирма] и проследяване на стоковия поток от прекия доставчик.

По тези съображения съдът намира, че ревизионният в частта относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактури № 7 от 23.11.2009 г., № 8 от 24.11.2009 г., № 9 от 25.11.2009 г., № 10 от 26.11.2009 г. и № 11 от 27.11.2009 г., издадени от [фирма] е законосъобразен.

III. По отношение на доставката по фактура № 50 от 10.11.2009 г., издадена от [фирма] съдът намира, че правилно органите по приходите приемат липсата на реално осъществена доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС.

Предмет на описаната фактура е транспортна услуга – международен превоз С. – Б. (У.) с ДО – 1400 лева и ДДС в размер на 280 лева. В хода на ревизията доставчикът не е намерен на декларирания адрес за кореспонденция и е приложена процедурата по чл. 32 от ДОПК за връчване на документи към досието на данъчно задълженото лице.

Жалбоподателят представя три бр. фактури № 1 от 05.11.2009 г., № 2 от 06.11.2009 г., № 3 от 09.11.2009 г. и № 4 от 10.11.2009 г., издадени от [фирма] с получател GPI K. I., У. за доставка на стоки – мъжко, дамско и детско бельо, якета, жилетки. Представен е и приемо-предавателен протокол от 10.11.2009 г., подписан в [населено място], [улица] за приемане и предаване на 1243 кашона стоки, описани в протокола, както и международна товарителница, в който е вписан ръкописно превозвача – [фирма].

В хода на ревизията и съдебното производство не са представени доказателства за реалното осъществяване на възложената транспортна услуга – липсват документи, установяващи, че посоченият в товарителницата товарен автомобил е собствен на превозвача – [фирма], както и документи за разход на гориво, пътни листа, съставени във връзка с транспорта на стоката от Б. до У.. Наличието на фактура заедно с фискален бон за плащане на ДО и ДДС по процесната фактура не доказва осъществяването на доставката на услуга, като доказателствата относно съществуващи взаимоотношения между жалбоподателя и унгарското дружество не служат като доказателство за извършването на транспорта на процесните стоки. В процесния случай предмет на доставката не е доставка на стоки, а доставка на услуга, което означава, че следва да се ангажират доказателства относно извършването на услугата от доставчика, издател на процесната фактура. Такива доказателства не са

ангажирани както в хода на ревизията, така и в рамките на съдебното производство.

По тези съображения съдът намира, че жалбата на [фирма] срещу ревизионния акт в частта относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактура № 50 от 10.11.2009 г. се явява неоснователна.

Изводът на органите по приходите за липсата на основание за признаване на правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма] е правилен и обоснован. Недоказването на основната, водеща предпоставка за упражняване правото на приспадане на данъчен кредит – облагаема доставка на стоки и услуги не се опровергава и от заключението по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза. Вещото лице Д. е приела, че процесните фактури отговорят на изискванията на ЗСч и ЗДДС, че е налице начисляване на ДДС по фактурите и че счетоводството и данъчните регистри, в които са отразени процесните доставки, е водено редовно и съобразно изискванията на ЗСч и ЗДДС. По въпроса дали фактурите отговарят на изискванията на счетоводното законодателства и дали ДДС по процесните фактури е начислен не се спори, а е спорно само извършването на процесните доставки. В тази връзка вещото лице не е изследвало стоковия поток при всеки един от доставчиците и съответно, отписването на стоките от счетоводството на доставчика и заприходяването на стоките при получателя, както и не е изследвано движението на паричните потоци. Спазването на изискванията на ЗДДС относно отразяване на данъка във фактурата, в дневника за покупки и продажби и в справката-декларация за съответния данъчен период не е достатъчно условие, за да се приеме, че доставката действително е била осъществена. Преценката дали дадена доставка е извършена или не, не е от компетентността на вещото лице, а представлява съждение (извод), направен от съда на базата на всички събрани доказателства. В тази връзка съдът не кредитира заключението на в.л. Д. в частта относно задача № 6, доколкото вещото лице е извършило преглед на писмените документи по делото – договор за наем на МПС между С. А. Х. и [фирма] от 01.10.2009 г. и договор за наем на МПС между С. А. Х. и [фирма] от 12.11.2009 г., договор за наем на складово помещение, сключен със „С. О.“. Представените договори за наем на МПС не доказват, че действително е осъществен транспорта на процесните доставки по фактурите, издадени от [фирма], тъй като липсват други документи, съпътстващи транспорта, в които са описани маршрута на превозните средства, както и такива относно разход на гориво. Цитираните от вещото лице при отговора на задача № 6 договори не са относими към доставката по фактура № 50 от 10.11.2009 г., издадена от [фирма] и в хода на съдебното производство няма ангажирани други доказателства, насочени към установяване реалното извършване на възложената транспортна услуга по цитираната фактура. Освен това използваните от [фирма] услуги от [фирма] и от [фирма] се отнасят до доставките на стоки от Р. Г., а не касаят процесните доставки с получател [фирма].

Следователно, настоящият съдебен състав намира, че за [фирма] не е налице изискването за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма], тъй като не е изпълнено условието по чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС – наличието на реално

получена стока или услуга по облагаема доставка.

По тези съображения жалбата на [фирма] срещу оспорения ревизионен акт се явява неоснователна.

С оглед изхода на спора на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК и чл. 8 вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответната страна юрисконсултско възнаграждение в размер на 3667,16 (три хиляди шестстотин шестдесет и седем лева и шестнадесет стотинки) лева съобразно материалния интерес по делото.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, 4 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място] срещу ревизионен акт № от 02.06.2010 г., издаден от А. Г. Ч. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., потвърден с решение № 1183 от 10.08.2010 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], адрес – [населено място], [улица], ап. 60 да заплати на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 3667,16 (три хиляди шестстотин шестдесет и седем лева и шестнадесет стотинки) лева. Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: